

[Kirkeministeren.]

man anstiller vel nok den forhåbning, at centralorganisationen og tjenestemanden så i påkommende tilfælde er indstillet på, at det bør foregå i offentlighed.

Jeg forstod også på hr. Wamberg, at det var ham magtpåliggende, at tjenestemanden havde denne ret, og hvis nu tjenestemanden ønsker at udnytte retten, så er der jo ikke noget problem længere.

Wamberg (FP):

Jeg skal blot spørge ministeren, der kun henviser til tjenestemandens lov, om ministeren ikke er bekendt med, at retsplejeloven også åbner adgang for at få åbne døre i en tjenstlig undersøgelse.

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Som kirkeminister vil det jo i hvert fald være rigtigt af mig, selv om jeg ikke står her som kirkeminister, navnlig at lægge vægt på at holde mig så nær sandheden, som jeg overhovedet er i stand til det, og jeg vil sige, at jeg er ikke her på stående fod rede til at svare bekræftende på hr. Wamberg's spørgsmål. Jeg er ikke i denne aktuelle situation i dette sekund bekendt med, hvad retsplejeloven siger, men jeg synes, at det svar, der er givet, åbner en ganske god mulighed for at imødekomme det ønske, som hr. Wamberg har fremsat.

Jens Peter Jensen (V):

Jeg beklager, at den højtærede undervisningsminister ikke kan være til stede her og give besvarelsen, men må lade det gå igennem dobbeltministeren hr. Jørgen Peder Hansen. Jeg var imidlertid glad for, at det ikke var Grønlandsministeren, der skulle svare, for så kunne svaret jo være blevet meget køligt ligesom det, den højtærede undervisningsminister gav, da jeg stillede spørgsmålet her i salen og vi havde bebudet, at der ville blive fremsat et forslag til folketingsbeslutning om en tjenstlig undersøgelse af disse bevillingsproblemer ved Århus universitet; dér svarede den højtærede undervisningsminister, at i så fald er det jo hr. Jens Peter Jensen, der spørger, og ikke statsrevisorerne.

Nu er denne sag nået frem til en fornuftig løsning. Den højtærede undervisningsmini-

ster har fået den rette opfattelse af, at det ikke er ministerjagt, vi er ude på, men at det simpelt hen er en saglig og sober undersøgelse af de forhold, der her er tale om, som er i overensstemmelse med den indstilling, statsrevisorerne lidt forsigtigt i deres sprogbrug har fremført, og jeg er glad for, at det går på den måde.

Nu ligger det jo sådan, at sammen med andre fremtrædende medlemmer af dette høje ting har jeg fremsat et forslag til folketingsbeslutning, der skulle behandles på fredag, og jeg kunne godt tænke mig at drage en konklusion af det, der her er foregået. Men jeg har været lidt i tvivl om, høje formand, hvordan man skulle bære sig ad, for jeg har jo lagt mærke til for nylig igennem massemedierne, at man taler om, at sprogetonen herinde i det høje ting og navnlig hos de yngre medlemmer er af en anden art end den, vi ellers anvender. Nu skal jeg holde mig til sagen, derfor kommer følgende til folketingets formand . . .

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Der kan ikke stilles spørgsmål til folketingets formand. Der kan kun stilles spørgsmål til ministrene.

Jens Peter Jensen (V):

Det er fuldstændig korrekt, og der er vel ingen i dette høje ting, der respekterer det høje embede, som formanden har, i højere grad, end jeg gør, men jeg har en meddelelse, som kan gives her.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Taletiden er udløbet for længe siden. Jeg må bede om, at der stoppes.

Jens Peter Jensen (V):

Kan jeg få ordet bagefter?

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Nej. Ekstra spørger kan kun få ordet én gang i forbindelse med et spørgsmål stillet af andre.

Jens Peter Jensen (V):

Jeg takker for orienteringen, og så skal jeg overdrage følgende brev til folketingets formand, som jeg beder viderebragt, for det drejer sig om, at forslaget til folketingsbeslutning tages tilbage.